

3. místo

Ivana Bystřická, sekunda Gymnázium Blovice

Žhářův deník

18. září 1930, 2 hodiny ráno

Sleduji plameny, jak olizují nejvyšší trámy hořící budovy. Už konečně hoří ten prokletý mlýn. Plameny se rozrůstají neskutečnou rychlostí. V dáli už slyším zvuky přijíždějících hasičských vozů. Ještě jednou si vychutnávám vůni hořícího dřeva a utíkám pryč od jasné záře plamenů, která mě tolik fascinuje. Necítím vinu za to, co jsem spáchal. Ten mlýn mi zničil život.

21. září 1930

Bojím se. Strašně se bojím. Strach mě celého pohltil. Policie pátrá po strůjci požáru. A já se musím pořád jenom skrývat. Nedokážu se přiznat. Ale... Ten mlýn prostě musel shořet. Nemůžu dopustit, aby v něm uvěznilo někoho dalšího. To mi bylo vždy jasné. Proč jsem tak dlouho váhal? Vše potřebné jsem si přece opatřil už dávno. Že bych prostě nemohl sebrat odvalu?

Každý den, každou minutu se mi vrací výjev hořícího mlýna. Líbí se mi ta představa. Slyším praskat dřevo a zvuky padajících trosek. Cítím to nesnesitelné horko. Jako by ještě teď spalovalo moji duši.

25. září 1930

Půjdu se přiznat na policii. Nemohu už to dál dusit v sobě. Chci jim říct, proč jsem to udělal. Co jsem si prožil. Musí to pochopit. Chtěl bych to vykřičet do celého světa. Potřebuji uhasit zbývající plameny z mé duše. Musím říct pravdu.

26. září 1930

Vše jsem jim řekl. Policie mě vyslechla. Vylíčil jsem jim celý svůj příběh, celé moje dětství. Řekl jsem jim, jak ON, můj otec, zabil mou matku, která se mne snažila chránit. Jak křičela, když ji ON vraždil a pak její tělo zapálil. Jak leželo její ohořelé tělo na podlaze. Dodnes mám tento výjev vypálený v mysli.

Řekl jsem jim i to, že se mi každý večer vracel její křik a.... ty plameny, ty strašné plameny! Jak mě ON unesl, aby způsobil matce bolest. Od té doby v mém nitru sílil žár. Každým dnem rostl. Nakonec mě přinutil podpálit to děsivé místo plné bolesti.

A proto teď ležím na ledové podlaze věžeňské cely. A přesto stále cítím ten žár!

28. září 1930

Žár pořád spaluje moji duši. Ani po tom, co jsem spáchal, nemá moje duše klid, po kterém tolik touží. Ve snech se mi stále zjevuje výjev hořícího mlýna. Praskající a svíjející se plameny. A nedotčená obytná část. Jen z nostalgie jsem doufal, že požár přežije bez pohromy. Jako bych pořád cítil, jak plameny

olizují stěny mlýna a zároveň i moji mysl. Ale blahodárny klid stále nepřichází. Co jsem udělal, že mě mlýn mučí i po své zkáze?

30. září 1930

Další dlouhý den ve vězeňské cele. A o čem stále přemýšlím? Požár. To je to jediné, na co dokážu myslet.

Po požáru jsem nedokázal odolat a musel jsem se chodit tajně dívat na zbytky mlýna. Něco mě tam stále táhlo. Hryzalo mě svědomí, ale přesto jsem si stále vybavoval, ten úžasný pocit, když to místo hořelo.

Mučil mě ten výjev, ale i přesto nelituji svého rozhodnutí. I přesto, že můj život jednou skončí v plameni pekelném. Nikdy nebudu litovat